Payamdaily.ir

پیام آشنا

نخستین روزنامه صبح البرز

شماره ۲۹۰۵
دوشنبه / ۱ دی / ۱۴۰۴
۱ / رجب / ۱۴۴۷
22 / December / 2025

صاحب امتیاز: موسسه هنگامان اندیشه زمان
مدیرمسئول: محمود حیدری، سردبیر: باقره حیدری
نشانی: کرج، بلوار تعاون، خیابان فرهنگ، جنب کانون کارشناسان رسمی دادگستری
تلفن: ۳۲۵۳۴۴۴۳-۳۲۵۳۳۸۳۸-۰۲۶، فکس: ۳۲۵۳۰۱۰۱
امتیاز در طرح ارزیابی کیفی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی: ۶۷۱۸۰
چاپ: کارگر

غزل ۲۰۶ امروز با حافظ

بر درِ شاهم گدایی نکته‌ای در کار کرد
گفت بر هر خوان که بِنشستم خدا رزّاق بود
رشته تسبیح اگر بگسست معذورم بدار
دستم اندر دامنِ ساقیِ سیمین ساق بود

غزل

طلب منصب فانی نکند
صاحب عقل
عاقل آن است که
اندیشه کند پایان را

سعدی

فال کرج — اوقات شرعی

اذان صبح	طلوع آفتاب	اذان ظهر	غروب آفتاب	اذان مغرب
۵:۴۳	۰۷:۱۳	۱۲:۰۵	۱۶:۵۷	۱۷:۱۷

برگه

آدم وقتی که کسی در انتظارش هست به این سادگی نمی‌میرد...

آلبر کامو

گزارش روز

بلاتکلیفی استراتژیک؛ وقتی سیاست خارجی در برزخ تصمیم می‌ماند

سیاست خارجی ایران سال‌هاست میان دو رؤیای متضاد یعنی رؤیای عبور تهاجمی از نظم جهانی و رؤیای تطبیق عقلانی با قواعد آن معلق مانده است. نه اولی به تصمیم نهایی رسیده و نه دومی به اراده‌ای واقعی، حاصل، وضعیتی فرساینده است که اقتصاد، دیپلماسی و حتی جامعه را در چرخه‌ای از عدم‌قطعیت دائمی می‌چرخاند؛ چرخه‌ای که نام دقیقش «بلاتکلیفی استراتژیک» است.

به گزارش پیام آشنا به نقل از روزنامه جمهوری اسلامی، سیاست خارجی ایران سال‌هاست میان دو رؤیای متضاد یعنی رؤیای عبور تهاجمی از نظم جهانی و رؤیای تطبیق عقلانی با قواعد آن معلق مانده است. نه اولی به تصمیم نهایی رسیده و نه دومی به اراده‌ای واقعی، حاصل، وضعیتی فرسایند است که اقتصاد، دیپلماسی و حتی جامعه را در چرخه‌ای از عدم‌قطعیت دائمی می‌چرخاند؛ چرخه‌ای که نام دقیقش «بلاتکلیفی استراتژیک» است. در فضای سیاست ایران دو دیدگاه اصلی روبه‌روی هم ایستاده‌اند. گروهی معتقدند تنها راه برون‌رفت، اتخاذ موضعی تهاجمی‌تر و حتی حرکت به سمت سلاح هسته‌ای است. گروهی دیگر می‌گویند باید از خیال برهم‌زدن نظم جهانی دست کشید و با قواعد آن –هرچند ناعادلانه– کنار آمد. مسئله اما خود این دوگانه نیست. مسئله آن است که نظام حکمرانی میان این دو رویکرد گرفتار شده و نه تصمیم قطعی برای عبور از نظم موجود گرفته و نه توانسته با اراده‌ای منسجم، خود را با آن تطبیق دهد. نتیجه، تعلیقی است که هزینه‌اش را کشور و مردم می‌پردازند.

این تعلیق، بیش از هر جا در مسئله آمریکا میان است که از بنیادی‌ترین و پیچیده‌ترین مسائل راهبردی نظام جمهوری اسلامی است و با پاسخ‌های کوتاه‌مدت‌مدار محور یا تحلیل‌های تک‌بعدی فهم نمی‌شود. آمریکا نه صرفاً یک کشور است و نه فقط یک دشمن. این کشور واجد ویژگی‌های ژئوپلیتیکی، تاریخی، نهادی و ساختاری خاصی است که جایگاهش را در نظام بین‌الملل متمایز کرده و آن را به‌طور هم‌زمان به مسئله‌ای در سیاست خارجی و سیاست داخلی ایران تبدیل کرده است. نمی‌توان آن را از معادلات حذف کرد یا نادیده گرفت. حتی اگر اقبال نسبی آمریکا پذیرفته شود، سرعت این اقبال با نیازهای قوری ایران همخوان نیست و فروپاشی یا تضعیف آمریکا الزاماً به ثبات جهانی یا منطقه‌ای نمی‌انجامد.

از ابتدای انقلاب اسلامی، تقابل ایران و آمریکا به‌تدریج از رویارویی غیرمستقیم و سیلی به مواجهه‌های مستقیم‌تر رسیده است؛ از جنگ نفتکش‌ها و سرنگونی هواپیمای مسافربری تا اشغال افغانستان و عراق. اما نقطه‌ضعف اساسی ما در این مسیر، فقدان «طرح» بوده است. نه طرحی منسجم برای مقاومت، نه سیاست اقتصادی مکمل و نه حتی استراتژی خروج از موقعیت‌های پرهزینه. مقاومت در بسیاری مقاطع اجتناب‌ناپذیر بود، اما بدون نقشه راه، کشور صرفاً از سرمایه‌های خود مصرف کرد.

این فقدان طرح، خود را در ناتوانی تبدیل دستاوردهای میدانی و امنیتی به دستاوردهای سیاسی و دیپلماتیک پایدار نشان می‌دهد. تاریخ به ما می‌آموزد که حتی پیروزی در جنگ اگر به صلحی هوشمندانه منجر نشود، می‌تواند به واگذاری دستاوردها بینجامد. ایران در مقاطع مختلف می‌توانست سطح تقابل با آمریکا را به سطوح کم‌هزینه‌تر منتقل کند، اما ذهنیت و ظرفیت نهادی این انتقال وجود نداشت.

از سوی دیگر، باید دید با چه آمریکایی مواجهیم. دشمن‌سازی در ساختار آمریکا امری نظام‌مند و بخشی از منطق اقتصاد سیاسی یک ماشین عظیم نظامی امنیتی است. در چنین شرایطی، ایران صملاً به اقتصاد آمریکا که با مزیت امنیتی نظامی آن روبه‌روست، مبور آمریکا از سیاست‌های پنهان به اقدامات آشکار نظامی، نشانه شکست‌مدن یک تلو و تغییر سطح درگیری است که باید در محاسبات مسئولان ما جدی گرفته شود.

در این میان، دو خطای تحلیلی نیز کار را دشوارتر کرده است: اسطوره‌سازی حماسی از تقابل با آمریکا و اتکای افراطی به حقوق بین‌الملل. حقوق بین‌الملل در بهترین حالت، ویترینی تزیینی برای نظم جهانی است و نه جایگزین سیاست خارجی واقعی. دیپلماسی بدون سیاست خارجی مدون، قادر به ایجاد تغییر معنادار نیست. راه خروج از تعلیق هم دو محور اساسی دارد. نخست، ضرورت اجماع ملی بر سر اصل تغییر مسیر؛ تغییری که بدون وفاق داخلی ممکن نیست. دوم، پذیرش این واقعیت که دیپلماسی فرآیندی بلندمدت و نیازمند بردباری است. با این حال، گام‌های عملی نیز قابل تصورند. افزایش آمادگی برای مناکره، بسترسازی دیپلماتیک برای تبادل سیگنال‌های متقابل، بهبود تعامل با آژانس و فعال‌سازی ارتباطات رسمی و غیررسمی در سطوح مختلف. البته موضعی چون نوسانات سیاست آمریکا، تمرکز مخرب رژیم صهیونیستی و پیچیدگی‌های منطقه‌ای هم وجود دارد، اما هم‌زمان گرایش‌های بین‌المللی حامی ثبات از چین تا بازیگران انرژی‌محور، می‌توانند فرصتی برای بازتعریف مسیر ایران باشند.

اگر بخواهیم تصویری دقیق از وضعیت کنونی ترسیم کنیم، باید بپذیریم که مسئله اصلی سیاست خارجی ما فقدان گزینه نیست، بلکه ناتوانی در انتخاب است. انتخاب، به‌ویژه در سطح راهبردی، همواره مستلزم پرداخت هزینه است، اما بلاتکلیفی، پرهزینه‌ترین گزینه ممکن است. نتیجه، فرسایش تدریجی قدرت ملی است که عمیق و مدلوم است.

بازاندیشی در مسیر طی‌شده، نشانه بلوغ نهادی است. آنچه مانع این بازاندیشی می‌شود، دلبستگی به سرمایه‌گذاری‌های پیشین، ترس از بی‌اعتبارشدن روایت‌های رسمی، و هراس از گشودن زنجیره‌ای از پرسش‌های بنیادین که پاسخ دادن به آنها ساده نیست. همین مکانیسم‌هاست که باعث می‌شود راه‌حل‌های ضربتی و کوتاه‌مدت بر راه‌جایگزین اصلاحات ساختاری شوند؛ راه‌حل‌هایی که شاید برای مدتی تصمیم‌ما بلتند اما توان خروج از بحران را ندارند.

نکته کلیدی آن است که بدون گفت‌وگوی واقعی درون‌سیستمی و بدون مشارکت نخبگان و دلسوزان نظام، موفقیت ممکن نیست. سیاست خارجی نمی‌تواند محصول دایره‌ای بسته از تصمیم‌گیران باشد که بیش از آنکه نگران آینده باشند، درگیر دفاع از گذشته‌اند. تا زمانی که سازوکار تصمیم‌سازی از پذیرش بازخوردهای منفی و دانه‌های عینی ناتوان باشد، سیاست خارجی همچنان واکنشی، مقتطعی و پرهزینه باقی خواهد ماند.

اشاره

این موارد را هرگز از سیری نخواهید!

دستیار صوتی اپل، سیری، که زمانی پیشگام دنیای چت‌بات‌ها بود، در سال‌های اخیر از رقبای خود عقب مانده و اغلب در درک درخواست‌های ساده نیز دچار مشکل می‌شود

به گزارش پیام آشنا به نقل از گجت نیوز، دستیار صوتی اپل هنوز با چالش‌های جدی روبروست. در این مطلب با ۱۴ مورد از کارهایی که سیری در انجام آن‌ها ناتوان است یا انجام آن‌ها ریسک امنیتی دارد آشنا شوید.

دستیار صوتی اپل، سیری، که زمانی پیشگام دنیای چت‌بات‌ها بود، در سال‌های اخیر از رقبای خود عقب مانده و اغلب در درک درخواست‌های ساده نیز دچار مشکل می‌شود.

در حالی که اپل وعده داده است در سال ۲۰۲۶ با ادغام هوش مصنوعی گوگل جمینای و بازطراحی کامل، این دستیار را متحول کند، اما در نسخه فعلی محدودیت‌های شدیدی وجود دارد. بر اساس تجربه کاربری و گزارش‌های فنی، در اینجا به موارد مهمی که نباید از سیری بخواهید اشاره می‌کنیم:

۱. درخواست‌های پیچیده و چندمرحله‌ای

سیری هنوز در مدیریت وظایفی که نیاز به منطق ظریف یا چندین مرحله اجرایی دارند ناتوان است و فقط برای کارهای ساده‌ای مثل تنظیم تایمر مناسب است.

درخواست‌های سنگین‌تر معمولاً با پاسخ «متوجه نشدم» روبرو شده یا کاربر را به نتایج جستجوی وب که چندان کاربردی نیستند، هدایت می‌کنند.

۲. کمک‌های پزشکی در شرایط اضطراری

در موقعیت‌های حساس که تنفس شما ناممنظم است یا محیط تلوغ است، سیری ممکن است کلمات شما را کاملاً انتباه متوجه شود و زمان حیاتی را هدر دهد. به جای تکیه بر دستور صوتی، بهتر است از قابلیت‌های SOS داخلی آیفون و تشخیص تصادف استفاده کنید که به صورت خودکار و دقیق عمل می‌کنند.

۳. سوال درباره فعالیت‌های غیرقانونی

هرگز درباره کارهای خلاف قانون یا مسائل مشکوک با سیری صحبت نکنید، زیرا سوابق درخواست‌های صوتی شما در سرورهای اپل ذخیره می‌شوند. این اطلاعات می‌توانند در فرآیندهای قانونی به عنوان مدرک علیه شما استفاده شوند؛ حتی اگر سوال شما صرفاً از روی کنجکاوی یا یک شوخی باشد.

۴. اشتراک‌گذاری اطلاعات حساس و شخصی

از آنجایی که سیری بخشی از درخواست‌ها را به ChatGPT ارضا می‌کند، امنیت داده‌های خصوصی شما در سرورهای واسطه به طور کامل تضمین‌شده‌نیست.

همواره این اصل را به یاد داشته باشید که هیچ اطلاعات محرمانه یا بانکی را نباید با هیچ دستیار هوشمندی که داده‌ها را پردازش می‌کند، در میان بگذارید.

۵. جستجوهای جامع در وب

سیری به جای دادن پاسخ مستقیم به سوالات علمی یا خبری، معمولاً لیستی از لینک‌های وب را نمایش می‌دهد که کاربر را مجبور به مطالعه دستی می‌کند. برای دریافت پاسخ‌های دقیق و سریع، جستجوی دستی در گوگل یا استفاده مستقیم از چت‌بات‌های پیشرفته‌تر، بسیار بهینه‌تر از پرسش از سیری است.

۶. ارسال پیام‌های متنی بدون بازبینی

سیری ممکن است جملات شما را انتباه بشنود و پیام را پیش از آنکه فرصت اصلاح داشته باشید، به صورت خودکار برای مخاطب ارسال کند.

این موضوع به‌ویژه در پیام‌های کاری یا عاطفی حساس می‌تواند منجر به سوءتفاهم‌های بزرگ شود؛ پس همیشه متن را پیش از ارسال، شخصاً چک کنید.

۷. برقراری تماس با نام‌های خاص

این دستیار در تشخیص نام‌های غیرمعمول، مخفف‌ها یا القابی که در فهرست مخاطبین ذخیره کرده‌اید، عملکرد بسیار ضعیف و غیرقابل‌اعتمادی دارد.

ممکن است سیری با شماره‌ای کاملاً انتباه تماس بگیرد، بنابراین پیدا کردن نام مخاطب در لیست تماس‌ها به صورت دستی، روشی امن‌تر و سریع‌تر است.

۸. باز کردن قفل گوشی با صدا

به دلیل پیشرفت تکنولوژی‌های جعل صدا (Deepfake)، اپل اجازه باز کردن قفل آیفون را به سیری نداده است تا امنیت کاربر حفظ شود.

تلاش برای دور زدن این محدودیت با قابلیت‌های دسترسی (Accessibility) ریسک امنیتی بزرگی است و نباید امنیت Face ID را با فرمان صوتی جایگزین کرد.

۹. انجام امور مالی و تراکنش‌های بانکی

ریسک بالای خطا در تشخیص مبالغ عددی باعث شده تا سیری ابزار مناسبی برای انتقال وجه یا مدیریت کیف‌پول دیجیتال نباشد.

یک انتباه کوچک در تنبدن صد "۱۵" به جای "۵۰" می‌تواند منجر به خسارت مالی شود؛ لذا همیشه امور مالی را مستقیماً از طریق اپلیکیشن بانک انجام دهید.

۱۰. پخش آهنگ‌هایی با نام‌های پیچیده

پیدا کردن آهنگ‌هایی که عنوان آن‌ها شامل کلمات خارجی یا تلفظ‌های خاص است برای سیری دشوار بوده و اغلب آهنگ انتباهی را پخش می‌کند.

بهترین راه برای لذت بردن از موسیقی، انتخاب مستقیم از اپلیکیشن یا استفاده از لیست‌های پخش با نام‌های ساده و فارسی یا انگلیسی واضح است.

۱۱. انجام عملیات سیستمی عمیق

سیری توانایی نفوذ در بخش‌های داخلی گوشی مانند باز کردن «مرکز کنترل» یا تغییر تنظیمات جزئی اعلان‌ها را به درستی ندارد.

اگر نیاز به کنترل کامل گوشی با صدا دارید، باید از تنظیمات Voice Control استفاده کنید که برای این هدف طراحی شده و بسیار دقیق‌تر عمل می‌کند.

۱۲. جستجوی فایل‌ها و عکس‌های محلی

در بسیاری از تست‌ها، سیری به جای پیدا کردن عکسی از یک فرد خاص در گالری شما، به جستجوی تصاویر مشابه در اینترنت می‌پردازد.

با توجه به بهبود بخش جستجو در اپلیکیشن Photos، استفاده از فیلترهای خود برنامه نتایج بسیار دقیق‌تری نسبت به درخواست صوتی از سیری دارد.

۱۳. اجرای دستورات در اپلیکیشن‌های غیر اپلی

هماهنگی سیری با برنامه‌های متفرقه هنوز بسیار محدود است و در اکثر موارد نمی‌تواند دستورات اختصاصی داخل آن‌ها را اجرا کند.

تا زمانی که اپل زیرساخت‌های جدید خود را نهایی نکند، سیری فقط در برنامه‌های اختصاصی اپل مانند Notes یا Calendar عملکرد نسبتاً پایداری دارد.

۱۴. اتصال یا قطع اتصال به VPN

با وجود اینکه سیری می‌تواند وای‌فای یا بلوتوث را تغییر دهد، اما به دلیل مسائل امنیتی و محدودیت‌های نرم‌افزاری، قادر به مدیریت VPN نیست

برای وصل شدن به شبکه‌های خصوصی، باید شخصاً وارد اپلیکیشن مربوطه شوید؛ سیری در پاسخ به این درخواست معمولاً ابراز ناتوانی می‌کند.

برش

لطفا نُت سکوت را رعایت فرمایید!

مصیبت هم همچون مرگ به گفته زنده یاد یک بیات موسیقی دارد، جای گله اینجاست که چرا در هنگامهٔ مشکل و مصیبت (متل گران شدن مواد اساسی تغذیه مردم) برخی از کارشناسان رسانه از نُت سکوت آسان گذر می‌کنند و به شهوت بر زبان راندن کلام‌های پوک چیره نمی‌شوند؟

به گزارش پیام آشنا به نقل از عصر ایران، رسم رایجی در بسیاری از نقاط جهان وجود دارد که در برابر مصیبت دقیقه‌ای را به سکوت می‌گذرانند.

در سالگرد درگذشت فلان ورزشکار در میدان ورزش و بهمان سیاست‌مدار و قهرمان ملی در محوطه مجلس یا در کوچه و خیابان، مردم دقیقه‌ای بر سَبیل احترام می‌ایستند و سر فرود می‌آورند و به سکوت مجال می‌دهند.

این رسم نه فقط ریشه گرفته از احترام به درگذشته که به این دلیل هم هست که در برابر مصیبت سزاوارترین کار تنها از عهدهٔ سکوت برمی آید. به عبارت دقیق‌تر، تنها سکوت است که می تواند به وجه «وصف ناپذیری» مصیبت اشاره‌ای درخور داشته باشد.

در عالم موسیقی نیز نُت‌های سکوت بسیار نقش پر رنگ و چشم‌ناپوشیدنی‌یی در تولیدات موسیقایی ایفا می کنند.

کافی است نُت سکوت در یک قطعه سمفونی از شهیرترین و چرب‌دست‌ترین آهنگسازهای جهان، از سوی نوازندگان و اجرا کنندگان و رهبر ارکستر نادیده گرفته شود. تا تمام سمفونی از ارزش بایسته تهی گردد و فریاد نیوشندگان حرفه‌ای موسیقی و منتقدان را به آسمان برساند.

یاد «بایک بیات» موسیقی‌دان فقید روشن که در یکی از آخرین گفت‌وگوهایش این نکته را پیش کشیده بود که: مرگ هم موسیقی خودش را دارد. او با گوش‌های تربیت شده‌اش موسیقی مرگ‌اش را پیش از سفر شنیده بود!

از این نکته استاد فقید می شود بهره برد و افزود: در سطحی بالاتر، زندگی هم موسیقی ویژهٔ خودش را دارد و چونان هر موسیقی‌ای نت‌های سکوتش از نت‌های دیگرش به هیچ رو اهمیت کمتری ندارند و بایسته است که به تمامی رعایت شوند.

سوگمندانه آنچه این روزها از صدا و سیما می‌شنویم، تنها ما را به این نتیجه گیری هدایت می کند که برخی دست به کاران صدا و سیما و کارشناسان و مشاوران برنامه‌های جوروا‌جور از اهمیت سکوت در آهنگ زندگی آگاه نیستند و در بی خبری مطلق به سر می‌برند!

از راکاکت زبانی مجری- کارشناسی در برنامه زنده بگیرید تا حرف‌های جنجالی گزارشگر ورزشی قدیمی و یا تجربه در باب اخلاق فوتبالیست‌ها و این آخری که الحق و الانصاف در نوع خود شاهکاری به شمار می‌رود: گفته های کارشناس طب سنتی درباب این که حالا که برنج گران شده، می‌شود به جایش پاتیل و دیگ جو بر سر سفره گذارد و...(نقل به مضمون) کارشناس محترم طب سنتی به این نکته اشاره‌ای نداشتند که چگونه در کشوری که پایه غذا بر نان گندم و برنج استوار شده است چگونه می توان یک شبه عادت غذایی مردم را دگرگون کرد؟ بشقاب غذا فقط ابزاری برای سیر شدن و دریافت کالری روزانه نیست بلکه مسئله ای است در پیوند با روابط اجتماعی، ستت های فرهنگی و نظایر این که با گران شدن اقلام غذایی کم رنگ می شوند. شب یلدا با سفره آرایی خاص خود و متلا ماهی پلوی شب نوروز نتها مشتی از خروار نمونه هایی است که به یادمان می‌آورند، نمی‌شود فرهنگ غذایی سرزمینی را به یک باره دگرگون کرد!

برنج غذایی است که چه در عزا و چه در عروسی سفره آرای مجالس است. بسیاری از «خورش»های سنتی ایرانی اساساً بدون برنج قابل تصور نیستند و نمی شود جُو را به راحتی جایگزین ذائقه چندین ساله مردم کرد و به بدنه بستان مردم و طبیعت در ایران که فرهنگ غذایی خاص خود را پرورش داده، بی‌اعتنایی روا داشت.

گران شدن خوراک غالب مردم مصیبتی است که ای کاش بشود در صدا و سیما به جای این مشاوره‌های نادقیق و ابراز فضل‌های روان‌فرسا، به رسم مردمان برخی از کشورها که در برابر مصیبت وارده سکوت می کنند، برخی مجریان و کارشناسان نیز به سکوتی با وقار تن بسپرند و به زخم معیشت مردم نمیشتر نزنند.

مصیبت هم همچون مرگ به گفته زنده یاد یک بیات موسیقی دارد، جای گله اینجاست که چرا در هنگامهٔ مشکل و مصیبت (متل گران شدن مواد اساسی تغذیه مردم) برخی از کارشناسان رسانه از نُت سکوت آسان گذر می‌کنند و به شهوت بر زبان راندن کلام‌های پوک چیره نمی‌شوند؟